

Variació de la vocal pretònica en *rostoll* (ALDC, IV, 831. El *rostoll*)

Aquest mapa és un complement al mapa 20 (PALDC, I), on estudiàvem la iodització del mot *rostoll*, però aquí focalitzem la nostra anàlisi en la variació del timbre de la vocal pretònica prenent també en consideració les var. *r[e]stolla* 89, 98, 105, *r[a]stolla* 87, 90, 93, *r[ə]stolla* 95, *r[u]stolla* 12, 13, 15, 26, i el der. *r[u]stollat* 9, i deixant de costat var. lèxiques com *espigalls* ‘allò que s’espigola’ 97, der. de *espigar* ‘espigolar’ amb el sufix col·lectiu *-all* (m. de *-alla* < -ALIA); *rascladissos* 106, der. de *rasclar* ‘arreplegar les tiges esteses després de segar’; *blat engrunat* ‘esclafat, desfet’ 88, referit als trossos de tiges esparsos, no arrelats; *guaixos* 169 (veg. mapa 529). *R[e]stoll* és la forma més fidel a l’etimologia (< llat. vg. RESTŪC(U)LU <

RESTŪP(U)LU, ja que el segment -ŪCULU és més freqüent que -ŪPULU; cf. MANŪC(U)LU ‘manoll’ < MANŪP(U)LU), convertida en *r[o]stoll* en val. sept., tort. i mall., per assimilació a la vocal tònica (com *jonoll* < *genoll*) i, quan [o] àtona > [u], *r[o]stoll* esdevé *r[u]stoll*, articulació pròpia del cat. or. Però *r[e]stoll* ha estat objecte d’un altre canvi en relació amb la poca estabilitat de la [e] inicial que provoca una alternança [e]/[a] amb tendència al predomini de [a] (com *recó/racó*, *ferrer/farrer*, *ferrolla/farrolla*, *sencer/sancer*, cf. Veny, 2007 c).

Són mots normatius *rostoll* des del *DG_I*, 1932, i *restoll*, des del *DIEC_I*, 1995.

